

Пишем о својој другарици Крушевљанки, а ђаку наше Архитектонске техничке школе. Током ове четири године успела сам да је упознам онолико колико је то могуће узимајући у обзир њену свестраност и увек неке нове и неочекиване подухвате.

Пре свега бих се осврнула на скорашњи догађај у Нишу – Републичко такмичење из бетона. Освојила је треће место, али је јако важно нагласити њену снажљивост у овој ситуацији јер је успела да савлада задатак који није био најављен, скупивши све своје знање из поменутог предмета. Наравно, као што то свако такмичење носи са собом, постојао је и притисак којем се на добар начин одупирала. Ово је само делић њених награда. Годину дана раније, освојила је 2. место на Републичком такмичењу из AutoCAD-а, а све четири године се такмичила из српског језика и освојила три општинске као и једну градску награду. Успех је још већи, знајући да су конкуренти, између осталог, и гимназијалци који свакако имају већи фонд часова српског језика. На жалост или на радост, није се такмичила на овогодишњем градском такмичењу јер је у исто време играла финале са својим одбојкашким клубом освојивши прво место у категорији млађих сениорки Београда. Ту бих желела да дочарам њену спортску страну: узевши многе медаље, члан је наших највећих одбојкашких клубова, Црвене Звезде и Партизана за који тренутно игра. Одбојком се бави од своје седме године, а ту је и кик бокс у којем је постигла велики резултат за кратко време-вицешампионка је Београда. Да, активно тренира паралелно два спорта и дивим јој се на томе. Успут вози сноуборд већ 12 година и можемо слободно рећи да је професионалац у томе, као и у скијању на води. Наравно да је и нашу школу представљала на спортским такмичењима: сваке године ишла је на фудбалска и одбојкашка, освајајући и ту награде. Али те награде су само резултат њеног рада и труда, много уложеног времена и пре свега љубави према ономе што ради. Јер сва та такмичења изискивала су од ње многа одрицања, чак и ова спортска за која се подразумева да су за њу лака. Али редовно је долазила на припреме за та такмичења, ван редовне наставе и опет обављајући све своје друге школске и приватне обавезе. Исто тако, показала је да јој је стварно право место баш у нашој школи: њена уметничка страна такође је богата наградама. Наиме, један од Анастасијиних хобија јесте цртање, још од малих ногу. Имали смо прилике да њене радове видимо на школским паноима као и на некој од њених самосталних изложби. Добитница је бројних награда на разним ликовним конкурсима. Од 2013. године је и члан Регионалног центра за таленте. Као Вуковац у основној и као ђак са свим петицама у средњој школи постигла је многе ствари које другима не полазе за руком, иако су оне у њеном случају изгледале лако. Осветлила је образ наше школе и приказала је у најбољем светлу, што на такмичењима, што на разним представљањима наше школе на сајму и слично. Увек је отворена за ваннаставне активности које не иду у корист само њој, већ целој школи и колективу. Овде је питање добијање награде за ђака генерације и мислим да је оправдано ако она оде у Анастасијине руке. Не само због многобројних школских успеха, већ и успеха које је постижала мимо школе, јер није била концентрисана само на школу, већ и на себе, породицу и пријатеље. Баш због тога сматрам да је главни кандидат за награду, јер и поред свих тих обавеза она није запустила наше пријатељство, као и односе са другима-увек је била рада да помогне слабијима од себе. Ђак генерације није само неко са наградама и добрим просеком, већ, пре свега неко ко је човек и који постиже много не тражећи ништа за узврат, а дајући доста. Таква је моја Анастасија и чврсто стојим иза ових речи.

У Београду, јуна 2019.

Мила Спасојевић